

www.puendee.com

นวนิยายไทย

ยังฟ้ามหานที ● กนกวลี พจนปกรณ์

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๑

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มีนาคม ๒๕๕๑

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สิงหาคม ๒๕๕๗

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ออกแบบปก : สารัตน์ วงศาโรจน์

ราคา : ๓๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

กนกวลี พจนปกรณ์.

ยังฟ้ามหานที.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๗.

๔๖๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-431-8

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุจารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุทรภมรวัฒน์

รัชชณ์ ตริธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุหรรษา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา ลงทอน สุพันธ์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

ความหมายของ ‘บิดา-มารดา’ คือ ผู้ให้กำเนิดลูก กล่าวคือ คนเรานั้นย่อมเกิดมาจากพ่อ-แม่ เป็นตัวเป็นตนขึ้นมาได้ด้วยบุคคลทั้งสองนี้ แต่จะค้นหาโดยละเอียดในพจนานุกรมให้มากขึ้นไปอีก ก็ไม่พบเจอข้อความใดอธิบายเพิ่ม ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้ว คำทั้งสองกลับบอญู่เหนือนิยาม หรือคำจำกัดความที่จะบอกกล่าวเจาะจงลงไปให้สมคุณค่าอย่างแท้จริงได้

คำว่า ‘ให้กำเนิด’ คือ ทำให้เกิด หรือ มีขึ้น นั้น หากมองให้ลึกถึงที่สุดย่อมพบความหมายที่ว่า บิดา-มารดา เป็นผู้สร้างชีวิตลูกโดยแท้ สร้างและบ่มเพาะกายและใจ ในเนื้อตัวลูกคือความทุ่มเทของท่าน พลังกำลังและวิญญาณของพ่อแม่ ถูกถ่ายทอดสู่ความคิด-สติปัญญาให้ลูกได้ใช้ในการดำรงชีพบนโลกนี้

ถ้าปัจจัยสี่คือสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ พ่อแม่นั้นแหละคือทั้งหมดทั้งมวล จะมีใครหนอถ้าไม่ใช่พ่อแม่ ที่จะให้ที่อยู่ที่พัก รับประทานอาหารดื่มน้ำ ดูแล ต้องทนลำบากและผ่านช่วงเวลานานเพียงใด กว่าที่ลูกจะอยู่รอดปลอดภัยมาจนเติบโตใหญ่กันทุกคน

เช่นนั้นเราลองกลับด้าน มาทำหน้าที่ทั้งหมดนี้แทนดูบ้าง ให้พ่อแม่ได้มีเราดูแล ในวันที่ท่านนอกจากจะไม่มีเรี่ยวแรงดูแลลูกแล้ว ยังอาจหมดซึ่งพลังความสามารถในการดูแลตนเอง จะด้วยความแก่ชรา หรือมีโรคภัยคุกคามก็ตามที ให้เราได้เป็นฝ่ายให้ความรักและความอบอุ่นทดแทนท่านบ้าง ถ้ามัวแต่คิดว่าเราจะทำได้ไหม ‘เรา’ หรือลูกอีกหลายคนทำได้สักครั้งหนึ่งไหม ให้ ‘พ่อ’ ซึ่งมีคนเดียว และ ‘แม่’ เพียงคนเดียว ได้สุขกายสุขใจ ‘ได้’ อย่างที่ลูกเคยได้รับ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ

กนกวลี พจนปกรณ์ เป็นนักเขียนท่านหนึ่ง ผู้ไม่เคยเลยผ่านกับการค้นหาความหมายของชีวิต เพื่อนำมาถ่ายทอดลงในนวนิยายเรื่องแล้วเรื่องเล่า เช่นเดียวกับครูลองชีวิตของครอบครัวในนวนิยายกึ่งใจเรื่องนี้ ที่พร้อมจะผู้กรัดผู้อ่านเอาไว้ด้วยความซาบซึ้ง สงสาร อาจเปลี่ยนหัวใจของลูกหลายคนให้กลับมาแสดงความรับผิดชอบและพร้อมจะตอบแทนบุญพาวารี ผู้เสมือนแผ่นฟ้าผืนกว้างและท้องน้ำอันยิ่งใหญ่มหาศาล ที่คุ้มครองป้องกันชีวิตเราไว้ให้ร่มเย็นตลอดมา อย่างเต็มกำลังของเรา โดยไม่ลังเลใจแม้สักนิด

จากผู้เขียน

กนกวลี พจนปกรณ์

‘ยิ่งฟ้ามหานที’ เป็นนวนิยายอีกเรื่อง que ดิฉันเขียนขึ้นมาด้วยความสุข สุข
ที่ได้ถ่ายทอดความรัก ความผูกพันของคนในครอบครัว

ท่านผู้อ่านคะ ฉากจบของนวนิยายเรื่องนี้ คือต้นธารของการพลัดเรื่อง
ทั้งหมดขึ้นมา

เรื่องทั้งหมดเริ่มจากดิฉันได้พบแม่ลูกคู่หนึ่ง ที่คนเป็นลูกเซ็นรถพาแม่มา
ทานข้าวในศูนย์อาหารของห้างสรรพสินค้า

แม่เป็นอัมพาตครึ่งซีก ทำให้ขยับซีกขวาได้นิดหน่อย หน้าตาของคนป่วย
ดูนิ่งๆ ซึมๆ ติดจะบึ้งๆ ด้วยซ้ำ ซึ่งเป็นเช่นนี้ก็เพราะโรคร้ายที่เธอเป็นอยู่

แต่ครั้นเมื่อดิฉันเข้าไปพูดคุยด้วย และชวนสนทนาเรื่องลูกสาวที่พาเธอมา
ดิฉันได้เห็นแวตาทที่ยิ้มได้

แม่ยิ้มอย่างมีความสุข ยิ้มด้วยตา ตาเป็นประกายสวยงาม สุขมาก

ท่านผู้อ่านคะ ดิฉันอยากแบ่งปันความสุขของแม่ที่ฉายออกมาทางแวตา
ให้ทุกท่านได้รับรู้ร่วมกัน ขอให้ท่านอ่าน ‘ยิ่งฟ้ามหานที’ อย่างมีความสุขนะคะ

ยั้งฟ้ามหานที

กนกวลี พจนปกรณ์

แซกโซโฟน หวาน แว่ว ค่อยแผ่ว และแผดแทรกขึ้นมาท่ามกลางเสียงของดนตรีวงเล็กในงานเลี้ยงประจำปี ทำให้กำไลแก้วหันขวับไปมองในทันที

ภาพที่เห็น คือ ‘พี’ ร่วมบริษัทคนหนึ่ง กำลังเล่นเครื่องดนตรีไพเราะชิ้นนี้อยู่

หล่อนไม่รู้จักด้วยซ้ำว่าเขาชื่ออะไร แต่เคยเห็นกันบ้าง เห็นแบบผ่าน ๆ

“เล่นดีนะ” หนุ่มรูปหล่อคนสนิทข้างกายหล่อนเอ่ยชม

กำไลแก้วพยักหน้าอย่างเห็นด้วย เวลานี้ทุกคนในห้องจัดเลี้ยงขนาดย่อมของโรงแรมหรูกลางเมืองต่างนั่งเงียบ เงี่ยหูฟังเสียงแซกฯอันหวานใสไพเราะนั้น

หล่อนเองก็จ้องมองเขาอย่างทิ้ง ๆ

ก็หนุ่มหน้าตาธรรมดา ๆ คนหนึ่ง กำลังยืนเป่าแซกโซปราโนด้วยท่วงท่าสง่างามขำขันชำนาญ มันทำให้เขา ‘ดูดี’ ขึ้นมาอย่างผิดหูผิดตา

ไม่น่าเชื่อ...เสียงอันไพเราะของดนตรีจะเปลี่ยนผู้คน จากคนธรรมดา ๆ ให้กลับกลายเป็นคนสำคัญ ‘ดูดี’ ขึ้นมาได้

กำไลแก้วนึกถึงการประกวดนักร้องทางทีวีคนหนึ่ง หนนั้นมันนักร้องหญิงหน้าตาเรียบ ๆ ติดจะเกือบ ๆ ชั่วเหี่ยวด้วยซ้ำร่วมประกวดด้วย ไม่มีใครสนใจเธอเลย แต่ทันทีที่เธอผู้นั้นขึ้นยืนบนเวที และเปล่งเสียงร้องออกมา เธอกลายเป็นคนสวยเป็นนางฟ้า เป็นเทพธิดาที่สะกดให้คนทั้งหมดจ้องมองอย่างตะลึงลานใจได้อย่างน่าอัศจรรย์

และในเวลา...พีร่วมงานบริษัทเดียวกันกับหล่อนคนนี้ ก็อยู่ในลักษณะเดียวกัน กำไลแก้วเชื่อว่า ทุกคนที่จ้องมองเขาอยู่ ต่างคงรู้สึกว่าเขาดูดี เท่และ

หล่อเหลาที่สุด

“เพราะมาก” หนุ่มรูปหล่อคนรักของกำไลแก้วกระซิบบอกอีกครั้ง บอกล้างจากดนตรีไพเราะเพลงนั้นจบลง จบด้วยเสียงปรบมือดังก้องกราวยาวนาน

กำไลแก้วยิ้มรับอย่างเห็นด้วย

คืนนี้...งานเลี้ยงของบริษัท นอกจากจะมีอาหารและเครื่องดื่มอย่างมโหฬารแล้ว พนักงานยังจัดการแสดงมาโชว์ เรียกเสียงฮือฮาได้เป็นระยะ ๆ อีกด้วย

กำไลแก้วเป็นพนักงานคนหนึ่งของบริษัทนี้ บริษัทลงทุนข้ามชาติของญี่ปุ่นที่เข้ามาซื้อขายและจัดการกับธุรกิจหลายแขนง ทั้งงานด้านอสังหาริมทรัพย์ งานด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์และงานด้านสื่อสิ่งพิมพ์

กำไลแก้วเข้ามาทำงานที่นี่ได้พิเศษ โดยเป็นเลขานุการของหัวหน้าชาวญี่ปุ่นผู้ดูแลด้านสื่อสิ่งพิมพ์

นับเป็นปีพิเศษหลังจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย และเพราะการมาทำงานที่บริษัทนี้ทำให้หล่อนได้รู้จักกับคงรัฐ

เขาเป็นหนุ่มสถาปนิกของบริษัทหล่อนนี่เอง

กำไลแก้วพบเขาในวันแรก ๆ ของการเริ่มทำงาน พบกันที่ร้านอาหารริมอ่าวกลางวัน

วันนั้น...หล่อนก็ไปกับพี่ ๆ ที่บริษัท คงรัฐนั่งอีกโต๊ะ และให้บังเอิญที่ที่นั่งของเขาหันมาประจันหน้ากับหล่อนพอดี

หล่อนสะดุดตาเขาตั้งแต่แรกเห็นผู้ชายหน้าตาดี แต่งตัวเนียบ เลื้อยสีขาวยุวกโทนอกโทหน้าเงินแดง อาจจะมีธรรมดา แต่เมื่อมาอยู่บนตัวชายหนุ่มคนนั้นก็กลับทำให้ทุกอย่างดูดี เลื้อยไม่คับไม่หลวม ปกเลื้อยมาขนนมกันพอดีกับปมเน็กไท

มันทำให้หล่อนนึกถึงผู้ชายบางคนที่มีจะไม่พิถีพิถันกับการแต่งตัว โดยเฉพาะปมเน็กไทและปกเสื้อ กำไลแก้วเห็นออกบ่อยไป ที่ผู้ชายผูกเน็กไทแล้วแลดูอึดอัดเหมือนกำลังถูกรัดคออยู่ และมีอีกบางคนที่แลดูไม่ได้รูปไม่ได้ทรงเสื้อผ้าหลวมโพกเพรก แขนวเน็กไทยาวโตงเตง

หล่อนเจอคงรัฐคนแรก เขาก็ถือว่า ‘ผ่าน’ ในข้อนี้

หลังจากนั้น หล่อนก็จะเจอเขาที่นี่อีก เจอกันที่ไรเขาก็ดูดีทุกครั้ง

กำไลแก้วชอบผู้ชายหน้าตาดี บุคลิกดี ที่มองแล้วเจริญหูเจริญตา หล่อน
ถือว่ายังเิงๆชายเช่นนี้ ย่อมดีกว่าคนที่มองแล้วไม่มีสิ่งใดสะดุดตให้หยุดมองซ้ำ

ดังนั้น เมื่อพักเที่ยงวันหนึ่ง หล่อนลงไปรับประทานอาหารมื้อกลางวัน
คงรัฐเอ่ยทักสวัสดิ์หล่อนขึ้นมา กำไลแก้วไม่รอรีที่จะยิ้มให้หวานเจี๊ยบแล้วว่า

“ทำไมเราเจอกันบ่อย ๆ แถวนี้นะคะ”

เพียงเท่านั้นก็ได้ผล เขาตอบกลับมาทันที “เราทำงานอยู่บริษัทเดียวกัน”

“เอ๊ะ...จึ้นหรือคะ” หล่อนอุทานด้วยความรู้สึกเขิน ที่ตัวเองเต๋อดำได้ถึง
เพียงนี้ แต่หล่อนก็ยังงิมงำซ้ำๆ “ทำไมไม่เคยเจอกันที่บริษัทล่ะคะ”

เท่านั้นเอง...ประกายตาของชายหนุ่มก็ราววับ เขายิ้มแท้มาก “คุณไม่รู้หรือ
บริษัทเรามีสองตึก ฝ่ายสื่อสิ่งพิมพ์คือที่ทำงานของคุณ ส่วนผมฝ่ายอสังหาริม-
ทรัพย์อยู่ตึกโน้น” เขาชี้ไปยังตึกใหญ่ใกล้ๆ กัน

ครานี้กำไลแก้วแทบจะรู้สึกอยากมุดหน้าหนีไปให้พ้นๆ หล่อนแ่เอามาก ๆ
ที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่กระนั้นหล่อนก็แก้ตัวได้

“ฉันเพิ่งเข้ามาทำงานที่นี่”

“ผมรู้...ผมรู้” เขาผงกศีรษะรับรู้...และหลังจากประโยคนี้ เขาก็เอ่ยต่อเป็น
การแนะนำตัวอย่างยืดยาวว่าตัวเอง ชื่ออะไร ทำงานแผนกไหน ฝ่ายใด

ทำให้บ่ายของวันนั้น สดสีมีชีวิตชีวาขึ้นมาอย่างมาก

หลังจากนั้น คงรัฐก็กลายเป็นคนคุ้นเคยของหล่อน เขาย้ายโต๊ะมานั่งรับ-
ประทานอาหารกลางวันด้วย เขารู้จักเพื่อนๆ พี่ๆ ที่ทำงานฝ่ายหล่อน เช่นเดียวกับ
หล่อนที่รู้จักเพื่อนๆ ในกลุ่มเขา

และทุกเช้าเมื่อมาถึงที่ทำงาน เขาจะต้องโทร.มาหา พอให้ได้ยินเสียงก่อน
จะเห็นหน้ากันในตอนพักกลางวัน

ต่อมา นอกจากมื้อกลางวันจะกินข้าวด้วยกัน เขาและหล่อนเริ่มมีนัดกิน
ข้าวด้วยกันหลังเลิกทำงานด้วย

ยิ่งคบยิ่งสนิท ทุกสิ่งทุกอย่างถูกใจกันและกันไปหมด

ครอบครัวของคงรัฐเป็นครอบครัวของชนชั้นกลางทั่วไป เขาเป็นลูกชาย
คนกลาง มีพี่ชายและน้องชายอย่างละหนึ่ง พ่อแม่เคยรับราชการ แต่ขณะนี้พอ

เกษียณแล้วแต่ก็มีเงินบำนาญใช้ทุกเดือน ส่วนแม่เพิ่งจะลาออกมารับบำนาญเช่นกัน

พี่ชายของรัฐ แต่งงานมีครอบครัวแยกบ้านออกไป โดยมีลูกสาวอายุสองขวบหนึ่งคน ส่วนน้องชายของเขา เรียนมหาวิทยาลัยปีสุดท้าย

ของรัฐไม่ต้องรับผิดชอบใดๆในบ้าน เพราะพ่อกับแม่นอกจากจะมีเงินเดือนใช้กันแล้ว แม่ยังมีรายได้พิเศษจากร้านซักรีดเสื้อผ้าซึ่งทำเงินให้ได้งาม ๆ อีกส่วนหนึ่ง

เงินเดือนของเขาที่ได้เดือนละกว่าครึ่งแสน จึงถูกใช้จ่ายและเก็บไว้เป็นส่วนตัวเท่านั้น

ส่วนหล่อน...กำไลแก้วเป็นลูกสาวคนสุดท้ายของแม่ที่มีกันทั้งหมดสี่คน

พ่อหล่อนเสียชีวิตไปนานแล้ว เสียไปตั้งแต่หล่อนเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น ก่อนนั้น พ่อเคยเป็นผู้รับเหมาก่อสร้าง เมื่อพ่อตายพี่ชายคนโตซึ่งเคยช่วยพ่อมาก่อนก็รับช่วงทำงานของพ่อต่อไป

เขาแยกบ้าน มีครอบครัวไปก่อนพ่อจะเสียชีวิตไปแล้วด้วยซ้ำ พี่ชายคนนี้ต้องรับภาระทั้งลูกน้องและลูกของตัวเอง

หลังพ่อเสีย แม่เปิดร้านมินิมาร์ทขนาดเล็กหน้าบ้าน โชคดีที่พ่อเป็นคนมองการณ์ไกล ตอนซื้อบ้าน พ่อเลือกทำเลที่ทำมาค้าขายได้ด้วย บ้านของหล่อนเป็นบ้านสองชั้นพื้นที่ร้อยตารางวา ปลูกชิตริ้วด้านหลัง

ดังนั้น เมื่อแม่เปิดร้านขายของ แม่ก็แค่ให้พี่ชายคนโตมาต่อเติมอาคารเตี้ย ๆ หน้าบ้านออกไปให้ชิตริ้วริมถนน ติดกระจกใสมีไฟสว่างและชั้นวางของ เท่านั้น แม่ก็มีรายได้พอส่งเสียลูกสามคนที่เหลืออยู่ในบ้านได้อย่างไม่เดือดร้อน

แต่หลังจากนั้นไม่นาน พี่สาวคนรองของกำไลแก้วซึ่งกำลังเรียนอาชีวศึกษาปีสุดท้ายก็เลิกเรียน เธอแต่งงานกับคนรัก และย้ายตามสามีไปอยู่ต่างจังหวัดโดยไม่ฟังเสียงทัดทานจากใคร

ถัดมาในช่วงที่กำไลแก้วกำลังจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย พี่ชายคนที่สามของหล่อนก็แต่งงานแยกบ้านออกไปอีกคน พี่ชายคนนี้เคยไปช่วยงานอยู่กับพี่ชายคนโต แต่ต่อมาเขาก็กับแฟนก็แยกออกมาทำกันเองต่างหาก

บ้านหลังใหญ่ของแม่ จึงเหลือกำไลแก้วอยู่กับแม่เพียงสองคน

“กำไลแก้ว” เสียงเรียกดังอยู่อีกข้างตัว

หล่อนหันไปมอง พี่พี่เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ที่สนิทที่สุดสะกิดและชี้ให้หล่อนดู
การแสดงบนเวที

บัดนี้...ถึงเวลาการแสดงของแผนกพี่พี่แสดงแล้ว

“ใครนะพี่” กำไลแก้วถามเมื่อมองเห็นชายหน้าขาวที่กำลังแสดงละครใบ้อยู่
บนเวที

“อะไร...จำไม่ได้หรือจะกำไลแก้ว ดูดี ๆ ซิ...ดูดี ๆ” พี่พี่เป็นพี่ที่ชอบเรียกชื่อ
หล่อนเต็มทุกคำเอ่ยซ้ำ แถมยังจับมือกำไลแก้วบีบแรง ๆ

หล่อนจึงพยายามเพ่งมอง คนบนเวทีผู้แต่งชุดขาว สวมหมวกแดงดิ่งแก๊ป
ไปโพลไว้ด้านหลังแบบตัวตลกละครสัตว์ของฝรั่ง อีกทั้งหน้าก็ทาแป้งขาวโพลน
ทำให้ต้องเพ่งมองแล้วมองอีก

แต่ทันทีที่จำได้ กำไลแก้วหัวเราะเสียงใส

“นั่นพี่ชัยหรือคะ”

พี่พี่พยักหน้าหงึก ๆ

พี่ชัยเป็นชายหนุ่มคนเดียวในฝ่ายประชาสัมพันธ์ เขาเป็นหัวหน้าพี่อีกที
และพี่ชัยคนนี้...เมื่อแรกที่กำไลแก้วเข้ามาทำงาน เขาพยายามส่งสายตาทวน ๆ มา
ให้หล่อนเสมอ ๆ

แต่ท้ายที่สุด เมื่อคงรัฐเข้ามา เขาก็ต้องถอย ถึงกระนั้นพี่พี่ก็พอจะรู้เรื่อง
นี้ เธอมักมาเฝ้าแหงำไลแก้วเสมอ โดยเฉพาะวันไหนที่เห็นคงรัฐ ‘หวาน’ กับ
หล่อนว่า

“สงสารมดแถวโต๊ะพี่อาร์บ้างนะกำไลแก้ว มีคนแอบทูปอกชกหัวตัวเองจน
อ่วมแล้ว”

“จำได้แล้วใช่ไหม” เสียงพี่พี่พูดถึงคนที่กำลังแสดงละครใบ้บนเวที แล้วว่า
ต่อ “เขาอุตสาห์ไปฝึกซ้อม และเก็บเงียบเป็นความลับ ห้ามพี่กับน้องและรัดีใจ
บอกใครเลยเชียวนะ”

“พี่ชัยไปซ้อมที่ไหนคะ” กำไลแก้วถาม

“ลงทุนจ้างมืออาชีพมาสอนเลย” พี่พียื่นหน้ามาตอบ
กำไลแก้วหัวเราะ สองต่าจ้องมองการแสดงของพี่ชัยอย่างตั้ง เขาทำได้
ทีเดียว โดยเฉพาะทำพยายามเปิดกระจก

“มีงานอย่างนี้พวกเราถึงได้รู้ว่าที่ทำงานเรามีคนเล่นอะไรได้เก่ง ๆ กันเยอะ
นะคะ” กำไลแก้วว่า

“ใช่” ฝ่ายประชาสัมพันธ์สาวพยักหน้ารับ ก่อนจะมีคำว่า ‘แต่’... “แต่พี่
ว่าจริงๆ แล้ว ตั้งแต่แสดงกันมา เพิ่งมีสองอย่างเท่านั้นที่เข้าท่า”

“อะไรคะ” กำไลแก้วถาม

พี่พีเป็นคนชอบมี ‘แต่’ เสมอ

“ก็ละครใบ้ของพี่ชัย กับคุณอมตย์ที่เป่าแซกโซโฟนเมื่อกี้ นอกนั้นก็พื้น ๆ
กำไลแก้วเห็นมัยละตั้งแต่หัวค่ำมาแล้ว ร้าวยพรจ้ ัถมยั้งต่อด้วยเซ็งกระดืบ แล้ว
กลุ่มสุดท้ายที่จะเล่นต่อไป เห็นว่าเป็นแนวเต้น ๆ แบบฝรั่ง คอยดูลีออกมาก็เหมือน
อะไรเซย ๆ พวกใส่ชุดยาว ๆ ยกมือยกแข้งยกขาโบกไปมานะ”

“พี่พี...ว่าเค้าอีกแล้ว” กำไลแก้วลากเสียงว่าช้า ๆ ในความขงติของเธอ

“จริง...” พี่รดาทำเสียงสูง “เดี่ยวคอยดูละกัน” แล้วยื่นหน้าไปพยักพยิต
กับคงรัฐที่นั่งอยู่อีกด้านของกำไลแก้ว “จริงมัย คุณรัฐ...”

ชายหนุ่มไม่มีคำตอบ และขอตัวลุกไปหากกลุ่มเพื่อนที่นั่งอยู่อีกโต๊ะถัดไป

พี่พีหน้าเสีย “นี่คุณรัฐเขาร้าคาญพี่รีเปล่านี่กำไลแก้ว ถึงได้หนีไปเลย”

“เปล่า...คงไม่ใช่หรอกค่ะพี่พี” กำไลแก้วรีบบอก “คุณรัฐไม่ใช่คนคิดอะไร
จุก ๆ จิก ๆ”

“แต่พี่ลิ คิด” เธอยังหันไปมองเขาตาละห้อย

ทำให้เพื่อน ๆ ที่นั่งร่วมโต๊ะเดียวกันหัวเราะขัน ๆ ป้องนั่งอยู่ใกล้ ๆ ถึงกับแหย
เย้าว่า

“นี่ดู ๆ...ดูพี่ทำตาเข้า ถ้าไม่เป็นว่าพี่พีเพิ่งแต่งงาน เราจะคิดว่าพี่พีชอบคุณ
รัฐนะ”

“บ้า...” พี่อรัสสาวค้อนขวับ “พูดอะไรไม่เกรงใจกำไลแก้วบ้าง”

“อ้อย...พวกเราจู้้อยู่แล้ว กำไลเค้ากำใจคุณรัฐอยู่หมัดมาแต่ไหน ๆ ละ” รัตใจ

ผู้นั่งถัดไปร้องประกาศเสียงดังไม่น้อย

และมันดังพอที่จะทำให้พี่ชัยหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ที่กำลังเดินเข้ามายังโต๊ะของกำไลแก้วและเพื่อน ๆ ชะงัก

แต่พี่พินไปเห็นเสียก่อน เธอรีบเรียก “พี่ชัยคะ...”

หนุ่มผู้ยังอยู่ในชุดสีขาวที่แสดงบนเวทีเมื่อครู่เดินเข้ามา

“ยอดมากเลยคะพี่ ละครีไปพี่ได้รับเสียงปรบมือสู้สีกับฝ่ายอาร์ตที่ขึ้นมาเป่าแซกฯเลย” ป๋องยกนิ้วให้ มีรอยยิ้มบนใบหน้า

กำไลแก้วเห็นเขาหันมามองหล่อน หน้าพี่ชัยยังขาว แม้จะมีร่องรอยการเซ็ดแป้งที่พอกไว้ออกไปบ้างแล้วก็ตาม

หล่อนยิ้มให้ และเลื่อนเก้าอี้ตัวที่คงรั้งเพิงลูกจากไปให้พลงว่า

“นั่งก่อนสิคะพี่”

หนุ่มรูปร่างท้วมนิด ๆ หย่อนร่างลง ขณะบนเวทีเป็นการแสดงระบำอะไรสักอย่างตามที่พี่รดว่าเมื่อครู่ ลูกน้องสามสาวในโต๊ะรวมเอาใจซักถาม

“พี่ชัยกินอะไรไปบ้างรึยังคะ...” แล้วรัติกก็หยิบจานว่างมาให้เขา พร้อมกับเลื่อนเก้าอี้มาให้ “นี่คะจาน...พี่กินอะไรดี อร่อยทุกอย่าง”

ป๋องและพี่พินติดกับข้าวที่อยู่ไกลมือเขามาให้ เสียงเพลงบนเวทีใกล้จะจบการแสดงไม่สนุกนัก มันเป็นอย่างที่พี่รดว่า

กำไลแก้วหันมามองพี่ชัย เขาเป็นคนอารมณ์ดี ยามใดที่กำไลแก้วแะเวียนเข้าไปฝ่ายประชาสัมพันธ์ หล่อนมักได้ยินเขาพูดคุยกับผู้คนทางโทรศัพท์ด้วยเสียงกลั้วหัวเราะเสมอ ๆ

เรื่องนี้...พี่พินถึงกับแอบบิณฑาทหัวหน้าของเธอว่า “พี่ชัยนะเธอ เวลาแกลโกธยังหัวเราะเลย”

และเวลานี้ พี่ชัยมองหน้าลูกน้องแล้วว่าเสียงกลั้วหัวเราะ คงเป็นหัวเราะแบบโกธ ๆ “พวกเธอไม่ไปช่วยดูแลฉฉฉฉหลังเวทีเลย ปล่อยให้ฉฉฉฉอยู่คนเดียวได้”

“โกพี่” รัติกรีบยิ้มประจบ “พวกเรา รู้ พี่ทำได้เองอยู่แล้ว”

“นั่นสิ...งานออกมาดี...ดี” พี่พินเอ่ยบ้าง

ทำให้พี่ชัยหันมามองกำไลแก้วแล้วว่าเสียงเข้ม “ฝากหน่อยนะกำไล...เดี๋ยว

ถ้านายทาเคโอะจะพิจารณาความดีความชอบกันตอนสิ้นปี ช่วยรายงานที่ว่าสาว ๆ แผนกพี ไม่ค่อยจะช่วยหัวหน้าทำงาน”

“จริงหรือคะ ให้กำไลบอกอย่างนี้จริงหรือคะ” หล่อนย้อนถามพลางมองหน้าเพื่อน ๆ

“จริงสิ” พี่ชัยหัวเราะซ่า ๆ เสียงดัง

ทำให้ลูกน้องสามสาวค้อนกันปะหลับปะหล็อกแล้วป้องกันว่า

“พี่ชัยใจร้าย ทีหลังป้องกันจะไม่ซื้อขนมใส่ไส้เจ้าโปรดมาฝากอีกละ”

“เออวะ” เขาหัวเราะ “ฉันยอมแพ้ เพราะเกตติสินบนด้วยขนมนี้ละ”

ทันใดนั้นเสียงพิธีกรบนเวทีประกาศีให้ทุกคนเตรียมตัวเล่นเกมเพื่อรับของรางวัลมากมาย

ทุกคนเหมือนรอเวลานี้ ความสนุกก็ถูกปลุกเร้าด้วยเสียงเชียร์ดังอยู่รอบตัว

พี่พีคว้าข้อมือกำไลแก้วให้ขึ้นเวที ทันทีที่ผู้ประกาศเรียกหาอาสาสมัคร

แต่หล่อนเดินไปแค่สองก้าว เสียงโทรทัศน์ก็ดังขึ้น

กำไลแก้วรีบรับสาย ใจวาบไปถึงแม่ที่บ้าน

แล้วทุกสิ่งก็เป็นไปตามคาด เป็นสายจากแม่จริง ๆ

“กำไล...แม่ใจสั้น กำไล...แม่ไม่สบาย” เสียงนั้นหวาดหวั่นสั่นเครืออย่าง

น่าสงสาร

หล่อน้องไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบรับเสียงอ่อน “คะ...แม่ หนูจะรีบกลับ...หนูจะกลับเดี๋ยวนี้ละคะ” บอกแล้วกำไลแก้วรีบเดินตรงดิ่งไปหาคงรัฐ

เห็นสีหน้าของชายคนรักที่มองมา กำไลแก้วเกิดความเกรงใจเขาขึ้น
มาจับจืด

“แม่โทร. มาหรือ” เขาถาม

เมื่อหล่อนพยักหน้า คงรู้ลุกลจากโต๊ะเพื่อน ๆ ทันทีอย่างรู้หน้าที่
นี่ไม่ใช่หนแรกที่เขาและหล่อนต้องรีบกลับบ้านกลางงานเลี้ยงแบบนี้
แม่หล่อนเพิ่งป่วย ป่วยหลังจากหล่อนเข้าทำงานที่บริษัทนี้ได้ครึ่งปี ซึ่ง
ใคร ๆ ก็ว่ากำไลแก้วโชคดีที่ผ่านช่วงทดลองงานไปแล้ว

เช้าวันเกิดเหตุ...กำไลแก้วแต่งตัวกำลังจะไปทำงาน หล่อนได้ยินเสียงตึง
เหมือนมีอะไรสักอย่างล้มในห้องน้ำ

กำไลแก้วรีบออกไปดู ด้วยเมื่อครู่เห็นแม่เข้าไปอาบน้ำ

แต่หน้าห้องน้ำก็เงียบ ไม่มีเสียงใด ๆ ผิดปกติ

หล่อนจึงลองเคาะประตูเรียกแม่เบา ๆ

ไม่มีเสียงตอบออกมา

กำไลแก้วเริ่มแปลกใจ หล่อนส่งเสียงเรียกดังขึ้น แต่แม่ยังไม่ขานรับ

หล่อนเริ่มรื้อสองมือ ทูบประตูเรียก ทุกอย่างยังเงียบสนิทดังเดิม ครานี้
ความตกใจถาโถมเข้ามา หล่อนพยายามผลักหมอนลูกบิด ทำทุกอย่างที่จะเปิด
ห้องน้ำ แต่มันก็ติดลึกลับดำนใน

วินาทีนั้น ใจหล่อนว่าวุ่นไปหมด หล่อนรู้ว่าจะช่วยแม่ได้ ก็ต้องเปิดประตู
เข้าไปในห้องน้ำให้ได้ แต่กกุญแจอยู่ไหน...ห้องน้ำไม่เคยใช้กุญแจ มันมีหรือไม่มี
หล่อนยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำ

กำไลแก้วได้แต่ร้องโวยวาย ปากเรียกแม่ ๆ แล้ววิ่งถลาออกไปหาครอบครัว

ข้างบ้าน เพื่อขอความช่วยเหลือ

ประตุถูกพังเข้าไปสำเร็จ...ภาพแม่นอนหมดสติอยู่ข้างชักโครกทำเอาหล่อน
ใจหายไปว๊ว ๆ

ยามนี้...สติหล่อนแทบไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ขณะเพื่อนบ้านช่วยกันอุ้มแม่ที่
หายใจรยวรินขึ้นรถขับส่งโรงพยาบาล หล่อนได้แต่เรียก...แม่...แม่...ไม่หยุดไป
ตลอดทาง

เมื่อไปถึงโรงพยาบาล แม่ต้องเข้าห้องผ่าตัดด่วน เนื่องจากแม่มีอาการ
เส้นเลือดในสมองแตก

พี่ชายสองคนตามมาด้วยอาการของคอนวิตกทุกซั่วนหลังจากได้รับโทรศัพท์
จากหล่อน ชาติอยู่แต่พี่สาวที่อยู่ต่างจังหวัดที่ยังมาไม่ถึง แต่เธอก็โทรศัพท์ถาม
อาการของแม่เป็นระยะ ๆ ด้วยความเป็นห่วง

โชคของแม่ยังดี บริเวณที่เส้นเลือดแตก ไม่ใช่จุดอันตรายที่สุด หมอ
สามารถช่วยชีวิตแม่ไว้ได้

แต่หลังผ่าตัด หมอบอกว่าแม่อาจจะเป็นอัมพาต

เข้าโรงพยาบาลหนนี้ แม่นอนรักษาตัวอยู่เป็นเดือน พี่สาวคนรองคือภรรยา
กรมาอาสาอยู่เฝ้าแม่ในช่วงนี้ให้ แต่อยู่ได้ครึ่งเดือน เธอก็ต้องรีบกลับบ้านต่าง
จังหวัด เมื่อลูกของเธอไม่สบายเป็นไข้หวัดใหญ่ต้องเข้าโรงพยาบาลกะทันหัน

ระหว่างนี้ พี่สะใภ้สองคนที่เหลือ ช่วยกันเข้าลัด จัดเวลาเฝ้าแม่สลับกับ
กำไลแก้ว

เมื่อแม่ออกจากโรงพยาบาลกลับมาบ้าน พี่ชายคนโตจ้างพนักงานจากศูนย์
ดูแลผู้ป่วยมาให้

อาการแม่ฟื้นขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ราวปาฏิหาริย์

แม่เป็นอัมพาตแค่ซีกซ้าย มือแขนกลัมน้ำหนักขาวยังใช้การได้ ลูกทุกคน
ของแม่มีความสุขที่เห็นแม่ดีขึ้น

แต่วิถีชีวิตของแม่และกำไลแก้วก็เปลี่ยนไป

ชีวิตหล่อนไม่เหมือนเดิมแล้ว...

คิดถึงตรงนี้ กำไลแก้วตัดสินใจเอ่ยกับคงรัฐ เมื่อเห็นงานเลี้ยงของบริษัท

กำลังสนุก “คุณรัฐไม่ต้องไปส่งกำไลก็ได้” เดี่ยวกำไลเรียกแท็กซี่หน้าโรงแรม”

หล่อนเอ่ยไม่ทันจบ เขาก็ปฏิเสธ “ไม่เป็นไร” แล้วรีบเดินนำหล่อนออกมาจากห้องจัดเลี้ยง

ครึ่งชั่วโมง...เขาส่งหล่อนถึงหน้าบ้าน

ไฟหัวเสาประตูรั้วเปิดสว่าง แต่ไฟในร้านมินิมาร์ทของแม่ปิดมืดแล้ว นับตั้งแต่แม่ไม่สบาย ร้านนี้ก็เกือบจะปิดกิจการลง

กำไลแก้ว เปิดประตูรถก้าวลงมา ไม่แปลกใจที่คงรัฐโบกมืออำลาหล่อนอยู่แค่นั้น

หญิงสาวไขกุญแจร้วก้าวเข้าไปในบ้านด้วยใจอันหนักอึ้ง ความมहुตหงิดในใจมันวนวนอยู่ไปมา

ลอร่า สาวใช้ผู้ดูแลแม่คนล่าสุด ออกมาเปิดประตูชั้นในรับ

กำไลแก้วถอนใจเมื่อได้รับเสียงรายงาน

“ตั้งแต่พี่กำไลออกบ้าน ย่าไม่ยอมทำอะไรเลย เดี่ยวก็ถามว่าเมื่อไหร่พี่กำไลจะกลับ”

“แล้วตอนนี้ย่าเป็นยังงัยบ้างล่ะ”

“หลับไปแล้ว หลับไปเมื่อกันั้นเอง” สีหน้าลอร่ายิ้มแย้มเหมือนไม่มีเหตุการณ์ใด ๆ เกิดขึ้น

กำไลแก้วค่อยจรดฝีเท้าแล้วเขาเข้าไปห้องข้างบันไดชั้นล่าง

ก่อนนั้น...ห้องนี้เป็นห้องของพี่ชายคนรอง เมื่อเขาแต่งงานแยกบ้านออกไป มันก็ถูกทิ้งว่างไว้ แต่หลังจากแม่ป่วย กลับมาจากโรงพยาบาล แม่ก็มาใช้ห้องนี้

บนเตียงนอนปูผ้าขาวสะอาดตา ร่างของแม่นอนหลับสนิท ผ้าแพรเปลวสีน้ำเงินเข้มคลุมขึ้นมาถึงอก พัดลมตัวเล็กปลายเตียงหมุนไปมาเบา ๆ

กำไลแก้วยิ้มนิ่ง จ้องมอง ร่างผอมบางของแม่ที่ทอดกายอย่างสงบพลางถอนใจอีกเสีอก

ทุกครั้งที่หล่อนก้าวเข้ามาในห้องนี้ กำไลแก้วรู้สึกอึดอัดไปหมด ร่างของหล่อนทั้งเนื้อทั้งตัว เหมือนถูกกดทับไว้ด้วยของอะไรสักอย่างที่ทำให้หนักทั้งหนา

จิตใจของหล่อนหาความสุขไม่ได้ มันหดหู่เศร้าหมอง

แม่...ไม่เหมือนเดิม

ไม่เหมือนทั้งร่างกาย และจิตใจ

ปกติ แม่เป็นคนแข็งแรง เข้มแข็งและขยัน หล่อนไม่เคยเห็นแม่อยู่หนึ่งเวลาแม่นั่งหรือยืนตรงไหน ผ้าเช็ดฝุ่นไม่เคยห่างมือเลย ดังนั้น บ้านของหล่อนจึงสะอาดสะอ้าน ไม่เคยมีฝุ่นมีผง

แม้อยังเป็นคนมีอารมณ์ขัน มองทุกเรื่องทุกเหตุการณ์เป็นความเบิกบานไปหมด

แม้กระทั่งครั้งหนึ่งถูกกระซอกสาวสร้อยชณะไปตลาด กลับมาบ้าน แม่ก็เล่าให้ลูกๆ ฟังอย่างตลกขบขันถึงวินาทีที่โจรยื่นจ้องหน้าแม่อย่างตะลึงก่อนที่แม่จะโบกมือให้มันรีบๆ หนีไปว่า โน่น...เร็วๆ รีบไปซื้อ...ตำรวจกำลังมา

แต่หลังจากไม่สบาย แม่หงุดหงิด ซี้โมโห ใครทำอะไรก็ให้ก็ไม่ถูกใจสักอย่าง

โดยเฉพาะคนดูแล กว่าจะมาถึงลอร่า เด็กสาวจากอีสานผู้มีชื่อเล่นเหมือนฝรั่งมั่งค่านนี้ แม่ก็ได้เปลี่ยนมาแล้วนับสิบคน

เวลาแม่ไม่พอใจ แม่จะปาข้าวของใส่ ไม่ยอมกินข้าว ไม่ยอมให้ความร่วมมือใดๆ หรือถ้าทำอะไรไม่ได้ แม่ก็จ้องมองจิกโกรธขยับปากว่าคำขมุขมิบ และมาฟ้องลูกๆ ให้ไล่คนดูแลออก

กำไลแก้วถอยออกมา เสียงทีวีในห้องโถงกลางดังลั่น

ลอร่านั่งจ้องจอตาใส

สาวใช้คนนี้ติดทีวีเป็นที่สุด หล่อนถึงกับประกาศในวันที่เริ่มต้นเข้ามาทำงานกับกำไลแก้วว่า ถ้าบ้านไหนไม่ให้หนูดูทีวี หนูไม่อยู่ด้วยหรอก

หล่อนเองไม่พอใจนักที่ไต่ยื่นประโยชน์ แต่ไม่มีทางเลือกแล้ว เกือบอาทิตย์ที่หาคนดูแลแม่ไม่ได้ เพราะคนเก่าออกไปอย่างกะทันหัน

พี่สะใภ้คนโตที่มาช่วยดูแลแม่ให้ในเวลากลางวันก็เริ่มมีธุระไม่ว่างขึ้นมา

กำไลแก้วไม่ยากลางานอีก

สุดท้าย หล่อนต้องยอมทำเป็นไม่ได้ยิน และทำเป็นไม่เห็นเมื่อลอร่าดูทีวีอย่างเอาเป็นเอาตาย จนสุดท้ายหล่อนต้องตกลงกับลอร่าใหม่ว่าจะอนุญาตให้ดูทีวี

ได้เฉพาะช่วงละครหลังข่าวเท่านั้น แต่กระนั้น แม็กก็ยังฟ้อง ว่ากลางวันลอร่าเอาแต่ดูทีวี

“นี่ลอร่า...เขาเสียงลงหน่อยสิ” กำไลแก้วบอกสาวใช้อย่างจำคุกก่อนจะเดินผ่านเลยไปนั่งที่โซฟา

ห้องโถงกลางบ้านหล่อนไม่ได้มีเฟอร์นิเจอร์เครื่องตกแต่งมากมาย แม่ไม่ใช่คนชอบสะสม สิ่งของชิ้นไหนราคา แม่จะเก็บทั้งหมด

ห้องนี้จึงมีแค่ชุดรับแขก กับตู้ใบใหญ่เป็นบานเลื่อนกระจกวางชิดผนังด้านหนึ่งสำหรับเก็บข้าวของ และชั้นวางทีวี ส่วนมุมในสุดเป็นโต๊ะกินข้าวตัวใหญ่เท่านั้น

เสียงทีวีเบาลงไปแล้ว แต่ลอร่าก็ยังนั่งจ้องจอตาใส กำไลแก้วเหลือบมองนาฬิกาแขวนผนัง เกือบยี่สิบนาทีแล้วที่หล่อนมาถึงบ้าน

ใจอยากรู้ว่าคงรัฐจะไปไหนต่อ

หล่อนหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมา

“ครับ...” เขารับสาย โดยที่หล่อนยังไม่ถาม เขาก็บอก “ผมถึงบ้านแล้วนะ”

คำตอบเช่นนี้ ทำให้กำไลแก้วยิ้มอย่างมีความสุข คงรัฐน่ารักเสมอ เขามีน้ำใจและรู้ใจหล่อนตลอดเวลา

“กำไลนี่ว่าคุณรัฐจะกลับไปทำงานเลี้ยงนั้นเสียอีก”

“ไม่...ไม่อยากกลับไป กลับบ้านดีกว่า งานนั้นถ้ากำไลไม่อยู่ด้วย ผมก็งั้นๆ”

รอยยิ้มบนใบหน้ากำไลแก้วยิ่งเบิกบาน หัวใจอันเหี่ยวเฉาเมื่อครู่เหมือนได้รับน้ำเลี้ยง มันสดชื่นมีชีวิตชีวาขึ้นมาอย่างทันตาเห็น

“คุณรัฐเข้าใจพูด ให้กำไลดีใจ”

“ก็จริงนี่” เขาหัวเราะเบาๆ แล้วว่า “แม่เป็นไงบ้าง”

“หลับคะ หลับไปแล้ว”

สิ้นคำตอบ หล่อนก็ได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ของเขาดังมา เมื่อว่าต่อเหมือนทุกๆ ครั้ง “ว่าแล้ว...เหมือนเดิม แม่กำไลไม่ได้เป็นอะไรหรอก แต่เป็นโรคอ่อนลูก

นะ รุ้มย”

“ก็รู้” หล่อนลากเสียง แล้วกระซิบเบาว่าเดิม “แต่กำไลใจอ่อนไม่กล้า
ขัด กลัวว่าเตี้ยแม่เป็นจริงขึ้นมา จะต้องมาเสียใจทีหลัง”

“ฮือ” น้ำเสียงเขาเห็นด้วย “ก็ต้องอย่างนี้แหละ แต่ทีหลังผมว่ากำไลจะ
ไปงานสนุก ๆ อย่างนี้ ให้พี่ไฟหรือพี่อรมาช่วยอยู่เป็นเพื่อนแม่สิ จะได้ไม่ต้องถูก
ตามกลับกลางงานอย่างนี้อีก”

“ทีแรกวันนี้กำไลก็คิดวางแผนไว้แล้ว” หล่อนถอนใจเมื่อนึกถึงพี่สะใภ้สอง
คน “แต่ทั้งพี่ไฟ กับพี่อรไม่มีใครว่างเลย”

“ทำไม...เค้าทำอะไรกันถึงไม่ว่าง” น้ำเสียงนั้นเหมือนหงุดหงิดแทนหล่อน
ขึ้นมา

กำไลแก้วเข้าใจ...คงรัฐมักจะรู้สึกเสมอว่าหล่อนเป็นลูกคนเดียวที่ต้องรับภาระ
ในการดูแลแม่

เขาเอ่ยต่อ เอ่ยเหมือนทุก ๆ ครั้ง “มันเป็นหน้าที่นะ...กำไลต้องบอกให้พวก
เขาเข้าใจกันบ้างว่าเป็นหน้าที่ที่ลูกทุกคนต้องช่วยกัน เรื่องช่วยเหลือกันทางเงิน
ทองนั่นก็เป็นอีกเรื่อง แต่เรื่องที่ผลัดกันมาดูแลแม่ ทุกคนก็ต้องทำด้วย ถ้าเขา
ไม่ว่าง พี่ชายสองคน ทั้งพี่มูท...พี่มลต้องมาทำหน้าที่นี้สิ”

“เค้าก็ช่วย...ทุกคนช่วยอยู่แล้ว” เสียงหล่อนอ่อนลงไปอีก

กำไลแก้วไม่yakคุยเรื่องนี้กับคงรัฐอีกแล้ว หล่อนรู้...รู้ว่ามันจะทำให้เขา
หงุดหงิดได้ กำไลแก้วรีบเปลี่ยนเรื่อง

“คุณรัฐถึงบ้านนานแล้วหรือคะ”

“ซักรุ่นนี่เอง” เสียงตอบเขาอ่อนลง

กำไลแก้วรีบบอกต่อเสียงหวาน “กำไลรักคุณนะ...กำไลรักคุณ”

“ผมก็เหมือนกัน” ครานี้...เสียงเขานุ่มจนทำให้หล่อนยิ้มได้อีกครั้ง “โอ.เค.
นะ...แล้วเจอกัน ผมรักคุณ ”

วางสายจากเขา หูก็แว่วยินเสียงแม่เรียกชื่อหล่อนอยู่เบา ๆ ในห้อง กำไล-
แก้วรีบลุกเข้าไปหา

ลอร่ายังปักหลักนั่งหน้าจอทีวีที่เดิม สองหูของเธอคงไม่ได้ยินเสียงใด ๆ ทั้ง

สิ้น นอกจากเสียงจากทีวี

แม่ลืมหาดูอยู่บนเตียงเมื่อหล่อนเข้าไปนั่งข้างๆ

“มาแล้วทำไมไม่เข้ามาหา” แม่ตอว่า

กำไลแก้วลูบหลังมือมารดาเบาๆเมื่อตอบ “หนูเห็นแม่หลับ”

ทันใดนั้น แววดาแม่ขุ่นขวางขึ้นมา เธอกระแทกเสียง “แม่ไม่ได้หลับ”

หญิงสาวถอนใจ แอ้งเสียงอ่อน “หลับลึคะ...แม่หลับสนิทเลย”

“ไม่หลับ แม่นอนไม่หลับ”

“แต่หนูเห็นแม่หลับนะคะ” กำไลแก้วยิ้มขึ้นๆ แม่เริ่มจางไปอีกแล้ว หญิงสาวจ้องตาแม่แล้วพูดซ้ำๆ “แม่หลับสนิทเชียว หนูมายืนดูอยู่ตั้งนาน แม่ยังไม่รู้สึกตัวด้วยซ้ำ”

ความไม่พอใจชัดเจนขึ้นมาในดวงตาของแม่ มือข้างหนึ่งทุบที่นอนดังปังๆ ปากก็เกียงเสียงแข็ง “ไม่ได้หลับ...ฉันไม่ได้หลับ ทำไม่ต้องมาหาว่าฉันหลับ รั้มัย...ตั้งแต่ป่วยมานี้ เคยนอนหลับสนิทเสียที่ไหน”

กำไลแก้วรีบปิดปากเงียบทันที นี่คือการเริ่มต้นมีปัญหากันอีกแล้ว หล่อนนึกเสียใจ ที่วันนี้หล่อนเข้าไป กำไลแก้วควรจะปิดปากเป็นฝ่ายเงียบเสียตั้งแต่แม่เริ่มต้นเถียงในที่แรกแล้ว แต่ครั้นเมื่อหล่อนหยุด ก็เชื่อว่าแม่จะหายขุ่นเคือง แม่ใช้มือขวา มือข้างที่ยังใช้การได้ ดึงผ้าแพรเปลาะหเวียงออกจากตัว

มันปลิวหรือไปตกข้างพ้ดลม

กำไลแก้วรีบลุกไปคว้าเก็บ แต่ดูเหมือนเข้าไปอีกแล้ว ชายแพรเบาบางด้านหนึ่ง ปลิวไปถูกพ้ดลมอีกตัวที่ลอร่าเปิดทิ้งไว้อีกด้าน

เสียงผ้าเข้าไปพันแกนใบพ้ดตั้งพลับๆ แล้วผ้าทั้งผืนก็ถูกดึงเข้าไปในพ้ดลมเก่าๆตัวนั้น

เสียงพลับๆ ตึงสะท้านก้องไปทั้งห้อง กำไลแก้วรีบปิดพ้ดลมและถอดปลั๊กไฟออก แต่กระนั้น แพรเปลาะสีน้ำเงินเข้มก็พังเสียหายไปแล้ว

กำไลแก้วหันไปมองแม่ หญิงสาวยกกลางคน เมินค้อน ทำท่าเหมือนไม่รู้ไม่ชี้กับสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งตัวเองเป็นผู้กระทำอยู่บนเตียง

กำไลแก้วรู้สึกแน่นในอก แน่นด้วยความอึดอัดคับแค้น หล่อนกำลังขุ่นเคือง

แม่...แม่ทำเหมือนแกลัง्हลอน แม่รู้ตัวทุกอย่างว่าทำสิ่งใดลงไป แต่ไม่ยอมรับ
หลอนหันหลังให้แม่เดี๋ยวนั้น

หญิงสาววิ่งกลับขึ้นไปห้องนอนตัวเอง เมื่อมาอยู่เพียงลำพัง หลอนชอบ
หน้ากับฝ่ามือ พลันนั้น...ภาพเพื่อนฝูงวัยเดียวกันที่ต่างยังใช้ชีวิตได้อย่างสนุกสนาน
และเสรี ซ้อนทับขึ้นมากับภาพของตัวเองที่ไปไหน ๆ งานใด ๆ ท้ายที่สุดก็ต้องวิ่ง
กลับบ้าน กลับมาหาแม่ก่อนงานเลิกอยู่ตลอดเวลา

ไหลหลอนไหวสะอื้น เมื่อใดสภาพเช่นนี้จึงจะสิ้นสุดเสียที เมื่อใดหลอนจึง
จะได้อิสระไปไหนมาไหนได้โดยไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง

และ...พลันนั้นเสียงของคองรัฐเหมือนดังแว่วขึ้นมา

‘พี่ๆ ทุกคนต้องรับผิดชอบร่วมกัน’

เขาพูดถูก หลอนเหลือทนกับอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ ของแม่แล้ว

กำไลแก้วคิดถึงพี่สาวครองทันที

“พี่กษ” หลอนต่อโทรศัพท์โดยไม่สนใจ ว่าปลายสายจะทำสิ่งใดอยู่ และ
ไม่สนใจกระทั่งว่าขณะนี้เป็นเวลาเท่าใด

กำไลแก้วต่อว่าทันทีที่กษกรรับสาย “พี่กษมาดูแลแม่บ้าง...พี่ก็เป็นลูกสาว
คนหนึ่งนะ พี่อย่าปล่อยให้หนูต้องดูแลแม่อยู่คนเดียว”

*

“คุณรัฐ” กำไลแก้วยิ้มหวานกับชายคนรักทันทีที่เจอกันหน้าตึก เข้า
วันนี้ นับเป็นเช้าที่หล่อนมาทำงานด้วยความสดใสอย่างยิ่ง

สติเสเพราะ พี่ช...พี่สาวของหล่อนเดินทางมาจากสุพรรณบุรีเมื่อบ่ายของ
วานนี้

ทำให้กำไลแก้วได้มีเวลานอนเกลือกกลิ้งอยู่บนที่นอนหลังจากลืมนอน ซึ่ง
ปกติธรรมดาแล้ว หล่อนไม่เคยได้อี้อะไรเลย เพราะทันทีที่เสียงนาฬิกาปลุก
หัวเตียงดังขึ้น กำไลแก้วต้องรีบลุก

งานบริการแม่รออยู่ งานนั่นคือ หล่อนต้องเปลี่ยนผ้าอ้อมสำเร็จรูปให้แม่
แล้วจึงยกกะละมังไปสั้เหลี่ยมเล็กที่ลอร่าเตรียมไว้ให้ มาให้แม่ล้างหน้าแปรงฟันบน
เตียง

อันที่จริงหน้าที่นี้ ให้คนดูแลทำก็ได้ แต่กำไลแก้วสังเกตพบว่า วันใดหล่อน
ทำหน้าที่นี้ แม่จะอารมณ์ดีเป็นพิเศษ

ดังนั้น หล่อนจึงทำหน้าที่นี้เสียเอง อย่างน้อยในเช้าของแต่ละวันหล่อนก็
จะได้ใช้เวลาที่พูดคุยกับแม่

หลังจากนั้น แม่ก็มีอาการติดหล่อนขึ้นมา กลายเป็นว่าหน้าที่นี้ห้ามใคร
ทำ ไม่ว่าจะเปลี่ยนคนดูแลก็คนต่อกี่คน แม้ก็ยังสงวนหน้าที่เปลี่ยนผ้าอ้อมและ
ช่วยล้างหน้าแปรงฟัน ทาแป้งหิวผิวไว้ให้กำไลแก้วคนเดียว

วันใดหล่อนเพลีย เผลอตื่นสาย ทำให้ทำหน้าที่นี้ไม่ได้ เพราะจะต้องรีบ
แต่งตัวไปทำงาน แม้ก็จะมีปัญหาขึ้นมา เริ่มทีแรกก็แค่ไม่พอใจ เรียกหากำไลแก้ว
แล้วความไม่พอใจของแม้ก็จะพัฒนาขึ้นไป จนถึงขำงปาข้าวของที่คนรับใช้เข้าไป
ทำให้

มีวันหนึ่ง แม่ผลึกกะละมังใส่น้ำหกละเอว เปียกเต็มเตียง แล้วท่าทอเสียงดังใส่คนรับใช้ จนเธอขอลาออกเดี๋ยวนี้

แต่ช่วงใดที่พี่ขมาเยี่ยม หน้าที่นี้พี่ชก็จะทำแทนหล่อน
กำไลแก้วนี้ถึงพี่สาวเมื่อตอนพบหน้ากันเมื่อบ่ายวานนี้ สีหน้าของพี่ช
เร็งว่า รอยยิ้มแฉ่งอยู่ที่มุมปากตลอดเวลา แต่กำไลแก้วก็ยังสังเกตเห็น แหวตา
ของพี่ชไม่แจ่มใสสัก

เธอบอกกำไลแก้วเมื่อมาถึงบ้าน

“กำไลไม่ต้องห่วงนะ พี่จะมาอยู่ช่วยดูแลแม่ให้”

“พี่จะอยู่ได้นานแค่ไหนล่ะคะ” หล่อนถาม พร้อมกับจ้องตาเธอเขม็ง ก็
เหตุการณ์ครั้งล่าสุดยังติดตรึงอยู่ในความทรงจำ

หนก่อนนั้น พี่ชหิ้วกระเป๋าไปโตมาจากสุพรรณเหมือนบ่ายวันนี้ และ
เธอก็พูดประโยคนี้เหมือนกัน แต่เพียงแค่วันผ่านไป เมื่อกำไลแก้วกลับมาจาก
ที่ทำงานในเย็นนั้น คนดูแลแม่คนเก่าที่ชื่อแฉล้มก็บอกหล่อนว่า “พี่ชกลับบ้าน
ไปแล้วคะ สามี่เธอมาตาม”

ดังนั้น หนนี้ กำไลแก้วจึงดักคอ “แล้วแฟนพี่จะมาตามกลับบ้านอีกรึเปล่า
ล่ะ”

“ไม่...ไม่ ก่อนมานี้พูดกันรู้เรื่องแล้ว”

“แน่ะคะ” กำไลแก้วยิ้ม ยอมรับว่าในใจแหม่ชื่นชื่นมาน้อยเลย เพราะ
ถ้าพี่ชมาอยู่ช่วยดูแลแม่จริงๆ ความอึดอัดในใจที่มันเริ่มสะสมมาในเดือน...สอง
เดือนนี้ คงจะผ่อนคลายไปได้บ้าง

เมื่อพี่สาวของหล่อนพยักหน้ารับ กำไลแก้วจึงยิ้มกว้าง รีบวิ่งขึ้นห้องไป
แอปโทรศัพท์ บอกคงรัฐอย่างดีใจ

และด้วยเหตุนี้...เช้าวันนี้ หล่อนจึงออกจากบ้านมาทำงานด้วยความสดใส

“วันนี้กำไลกลับบ้านมีดีได้แล้วคะ” หล่อนบอกคงรัฐอีกประโยค

เขายิ้มรับ ยิ้มเหมือนไม่เต็มใจยิ้มนัก

“ทำไมล่ะคะ...ไม่ดีหรือคะ วันนี้เลิกงาน แล้วกำไลจะได้มีเวลาอยู่กับคุณรัฐ
ได้อย่างสบายๆ ไม่ต้องรีบกลับบ้านไฉนคะ” ว่าแล้ว หล่อนกระเียบเข้าไปขิดเขา

อีกนิด พร้อมทำเสียงอ่อนอ่อนหวาน “ว่าแต่คุณรัฐเถอะ ทำไมยิ้มเหมือนไม่เต็มใจ ยิ้มคะ”

“โอ้...ผมก็ยิ้มแบบนี้” เขาตอบ ยกมือลูบท้ายทอยไปมาก่อนจะต่ออีกประโยค “เมื่อคืนนี้ นอนตึกนะ”

กำไลแก้วตาโต คงรัฐพูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร หล่อนชักเขารัวเร็วทันที

“ทำไมนอนตึก ไปทำอะไร ไปไหนมาหรือคะ ถึงนอนตึก”

“ก็พวกแซมปิ้ง ยกกลุ่มมาที่บ้าน เลยนั่งกินกัน ค่อยกัน แล้วออกไปข้างนอกต่อ”

“ไปข้างนอกต่อ ไปต่อที่ไหนคะ...ไปต่อที่ไหนมา” หล่อนค้อนควัก ชักต่อเร็วปรืออย่างร้อนใจ

แต่เพื่อนชายคนสนิทก็ยังคงยิ้มๆ เขาไม่ตอบคำถามนี้

แวบนั้นกำไลแก้วนึกเคือง แต่หล่อนก็มึนล้าแสดงออกให้เขารู้อย่างโจ่งแจ้งว่า ‘เคือง’

คงรัฐเป็นคนหวงแหนโลกส่วนตัวเป็นที่สุด เขาห้ามหล่อนเข้าไปล่วงรู้และก้าวกายความเป็นส่วนตัวนี้ อย่างมากเขาก็แค่เคยยิ้มๆ ให้หล่อนฟังว่า

‘มันเป็นเรื่องของผู้ชายนะ อย่าใส่ใจเลย’

ก็เพราะคำนี้... ‘อย่าใส่ใจเลย’ ทำให้หล่อนเถียงทันทีเถียงเตี้ยวนั้น ว่าทำไมหล่อนจะใส่ใจไม่ได้ ในเมื่อเขาและหล่อนก็ประกาศตัวเป็น ‘คนรัก’ กันแล้ว

วันนั้น...คงรัฐจ้องตาหล่อนลึกลง แล้วว่าเสียงขริม ‘เราแค่ ‘รัก’ กัน เรายังไม่ได้แต่งงานกัน และที่สำคัญก็แค่ ‘รัก’ มันยังเป็นเพียงความรู้สึก ยังไม่ ‘ลึกซึ้ง’ อะไรซักหน่อย หรือว่ากำไลพร้อมที่จะ ‘ลึกซึ้ง’ กับผม ถ้าตกลง ทุกเรื่องที่เป็นเรื่องของผู้ชาย...ผมจะหยุด’

หล่อนอึ้ง...นั่งเงิบ พูดคำไตไม่ออก ถึงแม้ว่ากำไลแก้วจะทันสมัยแค่ไหน แต่การจะให้มืออะไรในแบบลึกๆ ซึ้งๆ ก่อนแต่งงาน หล่อนยังไม่กล้าพอ

กำไลแก้วคบเพื่อนชายโดยจะยอมแค่ให้จับมือถือแขนได้บ้างนิดๆ หน่อยๆ แต่เมื่อใด ‘ใคร’ ล้าเส้นมากกว่านั้น หล่อนจะปรามทันที

แรก ๆ คงรู้สึกออกจะงุนงงเหมือนกัน ก็เห็นแรกที่เขายกแขนมาโอบหล่อน
กำไลแก้วค่อย ๆ เบี่ยงตัวออกแล้วว่าเสียงเข็มอย่างไม่ยอม ‘กำไลไม่ชอบแบบ
นี่นะคะคุณรัฐ’

และครั้นเขาจับมือหล่อน กำไลแก้วก็ยอมให้จับแค่มือ เมื่อใดเขาทำท่าจะ
‘ล้วงล้ำ’ มากกว่านี้ หล่อนจะมองหน้าเขาแล้วว่ายิ้ม ๆ ‘ไม่เหมาะนะคะคุณรัฐ’

กำไลแก้วลอบถอนใจ เปลี่ยนเรื่อง อารมณ์หล่อนจะได้เปลี่ยนไปด้วย และ
คงรู้สึกคงไม่ยากคุยเรื่องเมื่อคืนนี้ของเขาต่อ หล่อนจึงว่า “เย็นนี้ ไปดูหนังกัน
มัยคะ”

“หนังเรื่องอะไร” เขาถาม

กำไลแก้วนั่งคิด ช่วงนี้มีหนังเรื่องอะไรหนอนที่น่าดู และกำลังเข้าโรงฉาย
อยู่

แต่ดูเถอะ... ด้วยความที่ชีวิตยุ่งอยู่ตลอด หล่อนตกข่าวเรื่องของแหวดวงบันเทิง
ไปแล้ว หล่อนนึกไม่ออกเลย

เงยหน้ามองชายคนรัก เขายังจ้องรอคำตอบอยู่ กำไลแก้วรีบถาม “คุณ
รัฐอยากดูเรื่องไหนล่ะคะ”

“ยังงี้ก็ได้” เขาตอบ ตอบขณะหล่อนเห็นพี่พี ฝ่ายประชาสัมพันธ์เดินข้าม
ซอยเล็ก ๆ ข้างตึกเข้ามาสมทบ และอีกมุมหนึ่งของตึก กลุ่มเพื่อนคงรัฐก็กำลัง
ก๊วกมือเรียกเขาอยู่ไหว ๆ

“งั้นตอนพักกลางวันค่อยว่ากันนะคะ” หล่อนรีบสรุปและรีบยิ้มหวาน ๆ ให้
เขาอีกครั้ง

คงรัฐผละจากไป พร้อมกับกับไหลหล่อนถูกสะกิด

ไม่ต้องหันไปดูก็รู้ว่า เป็นพี่พี เสียงสาวประชาสัมพันธ์เข้าแหย

“มาหวานจีจ่าอะไรกันแต่เช้าจะกำไลแก้ว”

“เปล่านี้คะ” หล่อนปฏิเสธแล้วเอ่ยถาม พี่พี “ช่วงนี้มีหนังเรื่องอะไร
สนุก ๆ บ้างคะ”

“ตาย...นัดกันดูหนังหรือจ๊ะ” พี่พี ที่วันนี้สวมชุดสีดำมีผ้าพันคอลายดอก
กุหลาบแดงเดินนำหล่อนไปยังลิฟต์

กำไลแก้วกดปุ่มเปิด ทันใดนั้นเสียงตึก ๆ เหมือนคนวิ่งก็ดังมาข้างหลัง
หล่อนและพีพีหันไปมองพร้อมกัน

“ผมไปด้วย” ชายหนุ่มคนที่วิ่งตามมา ร้องบอกเสียงหอบ

กำไลแก้วยิ้มให้ เมื่อจำได้ว่าเขาคือชายหนุ่มนักดนตรีที่เล่นแซกโซโฟนวัน
มีงานเลี้ยงของบริษัทนั่นเอง

เขายิ้มตอบ แวบนั้นสายตาของกำไลแก้วดูจะไล่สำรวจเสื้อผ้าเนื้อตัวของ
เขาไม่ได้

แต่เพียงเสี้ยววนาทีนั้น กำไลแก้วก็คิดว่าเขา ‘ผ่าน’

นักเป่าแซกโซโฟนของบริษัทคนนี้ แต่งตัวเรียบร้อย แม้ว่าเชิ้ตแขนยาว
สีฟ้าอมเทาของเขาจะเก่าไปนิด แต่เน็กไทสีฟ้าอมเทาเหมือนสีเสื้อ แต่เข้มกว่า ก็
ดูเข้ากันได้ดี อย่างน้อยมันก็ไม่แลดูห้อยรุ่งริ่ง กางเกงสแล็คส์สีดำตัดเย็บได้พอดี
ตัว ไม่คับไม่หลวม และสะอาดสะอาด รีดเรียบไม่ดำนมันเห็นรอยตะเข็บเป็นทาง

เสียงพีพีพูดกับเขาอยู่ข้าง ๆ หล่อน “พีพีนี่ก็เลยว่าคุณอมาตย์จะเล่นดนตรี
เป็น เมื่อคืนก่อนโน้น คุณเป่าแซกฯได้เพราะมาก”

“ผมแค่มือสมัครเล่นละครับ”

“แต่เป็นมืออาชีพได้เลยนะ” พีพีว่า พลางหันมาพยักหน้าหงึก ๆ กับกำไลแก้ว
อย่างขอความเห็น

“ใช่ค่ะ” หล่อนเห็นด้วยทันที กำไลแก้วชมเพื่อนร่วมงานที่หล่อนเพิ่งรู้จัก
ว่า “เก่งค่ะ คุณอมาตย์เล่นได้เพราะมาก”

“ขอบคุณครับ” เขายิ้มกับหล่อนอีกครั้ง

พร้อมกันนั้น ลิฟต์โดยสารก็จอดยังชั้นทำงานของหล่อนและพีพี

หนุ่มนักเป่าแซกฯก้าวออกมาด้วยพร้อมกัน เสียงพีพีสนทนากับเขาอีก

“เอ...คุณรู้มั๊ย ช่วงนี้มีหนังเรื่องไหนน่าดูบ้าง”

กำไลแก้วหันขวับไปมอง ก็พีพีเล่นเอาคำถามของหล่อน ที่ถามพีพีเมื่อครู่
ไปถามเขา

“คุณพีพีจะดูหนังอะไรละครับ หนังไทยหรือฝรั่ง”

พีพีหันมาหาคำไลแก้วทันที “จะดูหนังอะไรจะกำไลแก้ว”

หล่อนอีกอึก ไม่ได้ตอบ

เสียงคุณอมตย์ของพีพีก็ว่าต่อมา “อันที่จริงช่วงนี้หนังโปรแกรมเด็ด ๆ ไม่ค่อยมีนะครับ แต่ผมว่าเรื่องในที แอท เดอะ มิวเซียมก็น่าสนใจ เพิ่งเข้ามาได้ไม่กี่วัน เคยติดชาร์ตอันดับหนึ่งของอเมริกา แต่มาบ้านเรา ผมไม่รู้จะ จะได้เงินแค่ไหน...ลองไปดูสิครับ...สนุก ๆ ตื่นเต้นประเทิกขวัญนิตร” เขาหันมาตอบหล่อน

กำไลแก้วพุกหน้ารับ ขณะพีพีถามต่อ

“คุณอมตย์คุณมาแล้วหรือ” กำไลแก้วเห็นเขาสั่นหน้า ตอบเสียงแจ่มใส “ยังครับ แต่ว่าจะไปดู”

“เฮ้...งั้นกำไลแก้วก็รีบไปดูกับคุณรัฐชะ” พีพีสรุป

หล่อนจึงได้แต่ยิ้มรับกับวาทะพีพี แล้วหันไปเอ่ยขอบคุณเขา

ชายหนุ่มที่พีพีสนทนาคัดด้วย เดินแยกไปยังอีกฝ่าย ซึ่งอยู่อีกฝั่งของโถงกลางหน้าลิฟต์

ชิ้นทำงานของแผนกนี้ตักแต่งสวยหรูตามแบบสำนักงานสมัยใหม่ ห้องแต่ละห้องถูกระจกผ้าสีชาวมัว แต่ส่วนหน้าจะเป็นวงกลม กระจุกด้วยกระจกใส พอให้มองเห็นหน้าตาของคนทำงานด้านใน

พีพีเดินเข้าไปฝ่ายของเธอ ห้องทำงานของฝ่ายประชาสัมพันธ์จะอยู่ข้าง ๆ ห้องของฝ่ายบัญชี เป็นห้องถูกระจกผ้าสลับสี ๆ มองเห็นใคร ๆ เวลาเข้ามาที่ฝ่ายนี้ได้ทั้งหมดเหมือนกัน

กำไลแก้วเดินไปห้อง ‘นาย’ อันเป็นห้องท้ายสุดของชั้นนี้ ห้องที่มีกระจุกผ้าทั้งหมด ภายในมีโต๊ะทำงานของนายตัวใหญ่ ด้านหลังเป็นตู้ตู้เดียววางรูปประธานบริษัทชาวญี่ปุ่นซึ่ง ‘นาย’ ให้ความเคารพนับถืออย่างยิ่ง ส่วนมุมซ้ายของห้อง เป็นชุดรับแขกมีทั้งอาร์มแชร์และโซฟานุ่มนึ่งสบายชุดใหญ่ไว้ต้อนรับผู้มาเยือน

เสียงโทรศัพท์ดังแว่วมา กำไลแก้วหันขวับไปตามเสียง มันดังมาจากโต๊ะทำงานของหล่อน ซึ่งอยู่ทางขวาด้านหน้าของห้องนาย ส่วนนี้มีฉากสูงเกือบถึงอก กั้นกันสายตาผู้คนและพอให้เป็นมุมทำงานส่วนตัว แต่ก็อยู่ในสายตาของ ‘นาย’ ที่จะเรียกใช้หล่อนได้ตลอดเวลา

กำไลแก้วรีบสาวเท้าก้าวเข้าไปรับสาย